

Slovenski Prijatelj.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 fl. na leto.

Št. 8.

15. avgusta 1864.

XIII. tecaj.

Pridiga za 15. pobinkošno nedeljo.

65

(Jezusova tolaživna beseda: „Ne jokaj!“ gov. —f—.)

„In kedar je Gospod vidovo videl, se mu je v serce smilila in jej je rekel:
Ne jokaj! Luk. 7, 13.

V v o d.

Komu bi se pač v serce ne vžalilo, ko vidi nesrečno mater, ki s potertim sercom in s solznimi očmi spremlja edinega sina na pokop, in je zgubila v njem svojo edino tolažbo, svojo edino podporo? Tako nesrečno ženo nam današno evangelije pred oči postavlja, usmiljenja vredno vidovo namreč, ki je vsa vjokana šla za pogrebom edinega sina. Najmlanje jo tolažijo, ali kaj pomaga; sina jej le nikdo ne more obuditi. To je le Jezus zamogel, nebeški čudodelnik. S svojimi učenci je do mesta prišel, zagledal žalostno ženo, in že se mu v serce usmili, in jo ljubeznjivo tolaži rekoč: „Ne jokaj!“ in jej sina obudí. O koliko veselje materi, kedar je ljubljenega sina spet živega nazaj dobila.

Kakor je pa Jezus vidovo vtolažil, tolaži tudi še zdaj vjokane in žalostne ljudi; če tudi ne več vidno, pa vsaj nevidno. Tudi še zdaj žalostnemu na serce govori, rekoč: „Ne jokaj!“ O pač so te besede sladke in tolažbepolne besede, sladkejšje od sterdí in žlahnejše od zlata in biserov in sicer:

1. Vsi potrebujemo teh tolaživnih besedí in
2. nam vsem so zares tolaživne in hladivne. —
To dvoje bo zapopadek mojega današnjega nauka.

Razlaga.

1. Dokler smo popotniki na tem revnem svetu, je gotovo, da potrebujemo pomoči in tolažbe, potrebujemo, da nas Jezus podpira in tolaži rekoč: „Ne jokaj!“ Da nam je tega res potreba, bomo spoznali, ako si k sercu ženemo, da smo a) grešni, b) slabotni, c) terpijoči, in d) umerljivi ljudje.

a) Ako se na svoj revni grešni stan ozremo, je več kot gotovo, da tolažila potrebujemo. Spomin na Adamov dolg in spomin na lastno zadolženje ne bo le človeka, ki je tanke vesti, v serce zbedel, ali pa zapekel le tistega, kateremu so se z božjo pomočjo dušne oci odperle; ampak tudi naj terdovratnišega grešnika bó — če tudi poprej ne, vsaj na smertni postelji — ogrel in pretresel. Da, vest se zbudi pri tem poprej, pri unem poznej ter mu očita: „Glej! kaj si storil: Tukej si krivice delal, tam dobro storiti opustil; tu pregreho doprinesel, tam svojo dolžnost spolnovati zamudil!“ In kedar človeka vest tako naganja, ali mu ni, kakor bi mu Bog sam po njej na serce govoril? In ali ni v tem strahu zares pomoči in tolažbe potreben? Toda kdo ga bo potolažil? Ali mar prijatli in znanci, deležniki njegovega zadolženja? Ti ga ne morejo tolažiti, sami so tolažbe potrebni, ravno kakor on. Ali ga bo mar tolažilo njegovo blago in premoženje? O ne, blago in premoženje očituje mu le krivico, po kateri ga je nabiral; tolažiti ga ne more. Ga bo mar tolažilo posvetno veselje! O ne! Naj leta od enega kratkočasa do drugega, naj hiti iz ene veselice do druge, prave tolažbe ne bo dobil. Veselje vtihne, in tem hujša žalost mu serce razjeda. Kje pa bo tolažbo dobil revni grešni človek? Nikjer drugej ne, kot pri Jezusu in v njegovi sveti cerkvi. Kakor vidovo v današnjem sv. evangeliju, tako tudi grešnega človeka nikdo drugi ni v stanu prav tolažiti razun Jezusa, kateri mu iz nebes tolažbo pošilja, ter mu jo v serce vliwa rekoč: „Ne jokaj!“

b) Jezusove tolažbe smo pa tudi potrebni, ako se spominimo svoje velike slabosti. So nekteri ljudje, ki sami sebe poveličujejo, ter se pravične imajo, dasiravno so v grehib, in se zadosti močne imajo, premagati vse skušnjave. Toda taki le sami sebe goljfajo. Resnicno pa je, da „bo slehern skušan,

kedar bo od lastnega poželjenja vabljen in dražen“ (Jak. 1, 14.) in kar sv. Pavl pravi, rekoč: „Ne storim dobrega, kar bi rad, ampak hudo, katero bi ne storil rad.“ (Rimlj. 7, 19.) To nam pač serce podira in solze iz oči sili, ako smo prisiljeni reči, da bi radi dobro storili, pa smo preslabi, bi se radi hudega varovali, pa nam manjka moči. Kdo pri tem ne spozna, kolikanj potrebna da nam je viša pomoč, potrebna Jezusova beseda: „Ne jokaj“.

c) Ravno taka je, če se ozremo na mnogo terpljenje, ki nas stiska. Od kar je greh pozemeljski raj v solzno dolino spremenil, vdirajo se solze ljudem iz oči tako v kraljevem poslopju, kakor pod slamnato streho, slišijo se tožbe iz kraljevih ust ravno kot iz ust razterganega berača in resnično je, da je na zemlji več žalosti kot veselja, več jokanja kot smeha, več zdihovanja kot radovanja. Le ozrmo se na brezštevilno množico revežev in siromakov, ki ne vedó, kaj bodo dans jedli, kaj pili in s čim se oblačili; le poglejmo na vboge sirote, ki vse zapuščene v solzah prezdihujejo svoje revno življenje; le obrnimo svoj pogled na revne bolnike, ki v peklečih bolečinah ječe na bolniški postelji; na zatirane in preganjane, ki krivico terpe in nimajo ne tolažnika ne pomočnika. Vse to viditi, moramo spoznati, da je zemlja polna križev in težav, rev in nadlog, terpljenja in bolečin, v katerih nam le edini Jezus prav pomagati ter nas lepo vtolažiti zamore rekoč: „Ne jokaj!“

d) Sosebno pa nam je Jezusove tolažbe potreba, če si mislimo, da smo umerljivi ljudje. Kakor mladenca po besedah v današnjem sv. evangeliju, ponesó tudi nas vse ali poprej ali pozneje na pokopališče v hladni grob. Vse bomo morali zapustiti, se od prijatlov in znancov ločiti. Ali ni to milo in žalostno! In kedar nam naši ljubljeni prijatli ali znanci odmerjo, ali se nam ne stori enako, in ali nam ne pride nikoli vprašanje na misel: Ali so nam pač za zmerom odmerli? ali jih homo še kdaj vidili? ali se še kdaj z njimi sklenili? Na to nam ne more nobeden drug pravega odgovora dati razun Jezusa, ki nas tudi o tem lepo vtolaži rekoč: „Ne jokaj!“

2. Naj se že na svoje grehe ozremo, ali svojo slabost, svoje terpljenje ali svojo umerljivost ogledujemo, potrebna je, kakor smo se zdaj prepričali, Jezusova tolaživna beseda: „Ne jokaj!“ — In „o blagor nam“, lahko za Janezovim očetom, Caharijem, recemo (Luk. 1, 78. 79.) „po prisercnem usmiljenju našega Boga, (po katerem) nas je obiskal, on, ki se izbaja iz visokosti; razsvetliti té, kateri v temi in v smertni senci sedé, da ravna naše noge na pot miru“ in za ljudstvom v današnjem sv. evangeliju: „Velik prerok je med nami vstal, in Bog je svoje ljudstvo obiskal!“ On, ki je iz naročja svojega Očeta prišel, ki je vsemogočen bil in najmodrejši v besedi in v djanju, hodil je, dokler je na zemlji bival, od kraja do kraja, ter vsem dobrote delil, ki so se k njemu zatekali, jim razdeljeval iz nezmerne zaklada svoje vsemogočnosti in ljubezni: mir in veselje, pomoč in blagoslov, in tudi še zdaj, odkar ob božji desnici sedi, ter ima vso moč in oblast v nebesih in na zemlji, ne nehá ozirati se dobrotno na nas revne zemljane, ki smo betežni in obloženi, ter nas oživljevati in okrepečevati, in naše serca povzdigovati s svojo močno in hladivno besedo: „Ne jokaj!“

a) „Ne jokaj!“ tolaži pred drugim skesanega spokornega grešnika, ki ga milosti prosi, in te Jezusove besede vlivajo hladivno zdravilo v njegove vroče dušne rane. Nobenemu človeku ni bilo mogoče, grešivšega človeka z Bogom spraviti. Tedaj pride Jezus, nad katerim ni bilo greha, ne madeža najti, ter ponudi v odkupljenje in odrešenje človekovo ne zlata in srebra, ampak lastno rešnjo kerv, naredi spravo med Bogom in ljudmi, ter nebeške vrata odpre vsem, kateri se po njegovi volji njegovih sv. zakramentov poslužujejo, po sv. kerstu v njegovo sveto cerkev stopijo, v zakramentu sv. pokore svoje dušne rane celijo in v zakramentu sv. rešnjega Telesa svojo dušo redé za večno življenje.

b) „Ne jokaj!“ tolaži Jezus iz sedeža svoje milosti človeka, ki scer sveto voljo ima, pa je slabih moči, kateri bi rad dobro delal, pa je nezmožen dobro delati iz lastnih moči, kateri bi se rad na vedno višo stopnjo keršanske popolnosti dvignil, pa ga teža človeške slabosti nazaj derži. „Ne jokaj“, mu Kristus prigovarja, mene imaš na strani, mogoč-

nega pomočnika, moja milost te podpira, ter daje slabemu krepost, trudnemu moč, omahljivemu serčnost, da zamore po-božno in bogaboječe živeti, ter se zveličati.

c) „Ne jokaj!“ tolaži Jezus vbogega terpinca, ki po potu terpljenja in bolečin potuje proti nebeškemu kraljestvu. Glej, mu pravi, terpljenje je kratko, veselje bo večno; da z menoj voljno terpiš, boš z menoj vred kraljeval v nebesih. Terpljenje tega sveta ni primerjevati s prihodno častjo, ki bo razodeta nad teboj. Da si je tudi kelih grenek in križ težek, nikar nezmerno ne žaluj, nikar preveč ne omaguj. Glej! o dnevu britkosti te jaz ne zapustim, pošljem ti gotovo pomoč, in če tudi ne kar hitro pomoči, vsaj tolažbo, in če ne precej tolažbe saj moč in serčnost, da voljno terpiš, dokler z menoj ne pregovoriš! „Dopolnjeno je!“

d) „Ne jokaj!“ tolaži Jezus umerljivega potnika, ki potuje iz časnosti v večnost, ki vidi zdaj tega zdaj unega v hladni grob se pogrezniti, ko se med tem tudi njemu samemu že grob odpira: „Jaz sem vstajenje in življenje, ako v me veruješ!“ „Ne jokaj!“ mu prigovarja, ter kaže proti nebesom, tam gori je veliko stanovanj, tam gori boš našel mene in vse, ki so žalovali na zemlji ter se jokaje ločili od eden drugega.

S k l e p.

Glejte, ljube duše! tu imate tolažbo, pravo resnično tolažbo v vseh okoljščinah časnega življenja. Vidite, Zvelicarja imamo, ki ne vidi le samo naše nesreče, ampak nam tudi na pomoč prihiti in nesrečo prepodi, ravno kakor je smert prepodil, ter se dotaknil par, na katerih je ležal mertvi Najmlanski mladeneč! K njemu hitimo, njemu izročujmo dušo in telo po njegovi sveti volji živimo, in lahko bomo rekli nekde v poslednjem trenutku svojega življenja. „S svojim Zvelicarjem smo se bojevali, z njim vred smo terpeli, z njim vred homo zdej tudi povelicani!“ Amen.

70
34

Pridiga za 16. pobinkoštno, tudi angelsko nedeljo.

(Skerb angelov varhov za našo časno in večno srečo; gov. M. T.)

„Glej, jaz bom poslal svojega angela, kateri pojde pred tebo in te bo varoval na potu, in pripeljal v kraj, kterega sem pripravil.“ II. Mojz. 23, 20.

V v o d.

Pač imeniten mora biti človek, ker ga je Bog zmed toliko milijonov družih stvarjenih reči kralja nad vse dela svojih rok postavil, in vse njemu v službo in postrežbo podvergel! Kako imeniten mora biti, ker je podoba svojega Stvarnika in dub od njegovega duha, on sam je nebešk, on sam je božji! Lepa je zrast njegovega telesa, ker je obrnjen z obličjem proti nebesom, kjer ima svoj začetek, in kamor se, kakor v središče, iztekajo vsi občutki, merijo vse hrepenenja in želje njegovega le z Bogom nasitljivega in v Bogu nasitenega serca. Kakor bi se bila pa ta visokost Bogu še premajhna zdela, da bi bil le krona njegovih zalih naredb, je še hotel, naj bi, odrešen po njegovem Sinu in posvečevan po njegovem svetem Duhu, ž Njim vred v nebesih kraljeval, Ga z obličja v obličje vžival in se na večno veselil prijetnost Njegove hiše. Zato ga je celo svojim višim duhovom, svojim angelom v varstvo zročil, ter pravi po svojem preroku: „Glej, jaz bom poslal svojega angela, kateri pojde pred tebo, in te bo varoval na potu, in pripeljal v kraj, kterega sem pripravil.“ — Kako tolažbepolna je za nas resnica, da že precej pri rojstvu Bog slehernemu pošlje njegovega angela varha, čegar dolžnost je, da nas varuje časnega in večnega hudega! K toliki visokosti iz nič povzdignjen mora pač s kraljevim psalmopevcem Davidom klicati: „Kaj je človek, da se nanj, o Gospod! spominjaš, ali sin človeški, da ga obiskuješ? Le malo si ga pod angele ponižal, ga s častjo in slavo venčal, in ga postavil nad dela svojih rok.“ In ker nas ravno danes sveta cerkev napeljuje, naj bi te nebeške duhove in naše nevidne prijatelje čistili, vam bom z božjo pomočjo razložil, „kako da angeli varhi za našo časno in večno

srečo skerbó“, in torej po vsi pravici zaslužijo, da jih častimo in ljubimo.

Zacnem v Njih imenu in zaupam na Njih mogočno priprošnjo!

Razlaga.

V apostoljskem djanji (12.) beremo od sv. Petra to-le povest: „Ko ga je kralj Herod v ječo vergel, da bi ga bil po veliki noči umoril, kakor je sv. Jakopa in se s tim Judom prikupil, je tisto noč Peter spal med dvema vojščakoma uklenjen v dve verigi, in varhi so bili nastavljeni pred durmi ječe. In glej, angelj Gospodov je pristopil, tamo v ječi razsvetlil, in spijočega Petra poklical, rekoč: „Vstani hitro!“ in padle ste (ketni) verigi od njegovih rok. Na to mu spet angel pravi: „Opaši se, in obuj svoje čevlje; ogerni svoj plašč in pojdi za men!“ — Tako ga pelja angel iz ječe memo perve in druge straže; ko pa do železnih vrat prideta, ki peljejo v mesto, se jima same od sebo odprejo, ter gresta skozi nje, dokler prideta v ene ulice, kjer ga je angel zapustil.“

Ravno tako, kakor je Herod imel Petra v ječi zapertega, in ga je že drugi dan mislil umoriti, tako je grešnik pod oblastjo peklenke hudobe, ki vedno preži na pogin njegove duše. Tudi on je vklenjen v dveh njegovih verigah, ki ste: od ene strani prederzno zaupanje na božjo milosti, od druge pa zgledi spridenega sveta, s kterimi svoje razuzdanosti izgovarja. Grešnik spi, kakor Peter, med dvema vojščakoma, namreč prvi vojščak je: upanje dolzega življenja, in drugi: pregrešna vsakdanja navada. Kakor Petru, tako pa tudi njemu na strani stoji angelj varh, ki mu prigovarja, ga poducuje, tamo in nevarnost njegovega žalostnega stanu razsvetljuje, ga iz njegovega dušnega spanja dramí, mu verige pekla odklepa in ga iz ječe njegovih pregreh za sebo kliče k prostosti otrok božjih.

Stoji mu a) na strani s tim, da ga zagovarja in prosi pred Bogom zanj. — Ko je Bog dal pevelje Abrahamu, naj vzame svojega edinega sina, kterega ljubi, in naj ga v žgavni dar prinese, je Abraham na goro pridši že

svojega sina Izaka zvezal, in ga verh dreva na altar položil. Na to prime za nož, in že je roka stegnjena, da bi zaklal svojega sina; ali angel Gospodov z nebes zavpije: „Ne stegni svoje roke nad mladenča, in nič mu ne stori!“ — Kakor tukej Abrahamovo roko, tako angelj varh velikrat vderži božjo šibo, ki je že nad grešnikom vzdignjena, da bi ga pogubila, ko namesto njega pred božji sedež na kolena pade, in kliče: „Ne stegni oče v svoji jezi roke nad grešnika! še se bom trudil, še mu prigovarjal, še ga prosil, naj zapusti pot hudobije“.

Stoji mu na strani b) s tim, da ga tolaži, in mu, kakor slepemu Tobiju, serčnost daje, rekoč: „Veseli se, in bodi močnodušen, ker ne bo dolgo, ko boš od Gospoda ozdravljen!“ Tolaži ga, kakor Jude, ko so bili od sovražnikov premagani; kakor je tolažil Marijo Magdaleno pri praznem Jezusovem grobu; ali kakor tolažili so angeli sv. Petra med tim, ko je na križu visel, ko so mu bili krono iz nar lepših rož in lilij na glavo pokladali; ali sv. Boštjana, od kterege se bere, da so ga angeli med tepljenjem s prelepim, belim plaščem odeli. Saj, kakor je bilo življenje teh in drugih tolažbe in usmiljenja potrebno, tako tudi mi enake tolažbe potrebujemo, da pod težavno butaro življenja ne omagamo. Tedaj tudi nam angeli varhi serčnost dajejo, ker nam ali zglede svetnikov in svetnic božjih, ki so z voljo terpeli, ali pa božjo modrost in previdnost pred oči stavijo. Kažejo nam zlasti našega Zveličarja, ko na vertu Gecemanskem kervavi pot pretaka, s' toliko vdanostjo svojega nebeskega Očeta prosi: „Oče! ljubi moj Oče! če je mogoče, naj gre stran od mene ta kelih terpljenja; vendar ne, kakor jaz, ampak kakor Ti hočeš, naj se zgodi.“ Trikrat se v tacih smertnih bolečinah verže na tla, trikrat ga prosi, naj mu to strašno terpljenjé odvzame; — ali volja Očetova je, naj ga izprazni do dna. Vendar pa ga brez tolažbe ne pusti v tolikem terpljenju, temuč mu pošlje svojega angela, da ga pokrepča. Od njega poterjen gre serčno svojemu potuhnjenemu izdajavcu, trumi bričev in vojščakov, svojim zapriseženim sovražnikom, svojemu britkemu terpljenju in svoji pregrenki smerti na križu naprot. Tako nebeski Oče tudi nam pošilja svojega angela, da nam butaro terpljenja polajša, ali nam jo še celo, če mu dopade, popolnoma odvzame; pošilja

nam ga, da vidi naš trud in prizadetje naše, prepriča se od naše nezmožnosti, ter nam na pomoč prihiti.

Angeli varhi skerbé za našo časno in večno srečo, c) s tim, da naše molitve sprejemljejo in jih pred sedež Božji nosijo. Naše molitve so večidel vse razmišljene in raztresene, torej nepopolne in pomanjkljive, da Bogu, nar Svejšemu, ne morejo dopasti. Ali tudi majhno darilice, če se v lepi, sreberni ali zlati posodi komu v dar ponudi, dopade in se za dobro sprejme; ravno tako naša molitev vzkjub svojih pomanjkljivost Bogu dopade, ko mu jo v zlatih posodah, po svojih angelih varhih, pred sedež Njegove milosti pošiljamo. Tako je angel Rafael Tobiju rekel: „Ko si v solzah molil, jedila popušcal in mertve pokopaval, sem nosil tvoje molitve pred Gospoda.“ Na to sv. Avguštin opominja: „K tebi, o Gospod! nosijo naš jok in naše zdihljeje, da nam lahke sprave pri tvoji dobrotljivosti sprosijo.“ In sv. Bonaventura zdihuje: „O duša, ko bi ti zamogla viditi, s kolicim veseljem angeli v molitvi in premišljevanji čuječim na strani stojé“; — gotovo bi se ti serce v solzah radosti in hvaležnosti topilo.

Angeli varhi skerbé za nas s tim, d) da nas v nevarnostih branijo in varujejo. Spomnimo se nazaj v svoje mlade leta, če že ni marsikterega zmed nas angel varh na čudno vižo obvaroval, da se mu pri tej ali uni nesreči, pri kakošnem padcu ni nič žalega primerilo, tako da so še drugi rekli: „Da, res, prav angel varh ga je smerti rešil!“ Tako se je zgodilo pred malo leti, da je v neki vasi na Tirolskem (na Zamsu) velik ogenj vstal, pri katerem sta bila dva otroka kakor po čudežu rešena. V majhni izbi pod streho ene hiše, ki je zgorela, ste spale dve 12 do 14 let stari deklici. Že je bil ogenj strop na več krajih prežgal, in obe še terdo spite, kakor spi nedolžnost z mirnim sercom in neobteženo vestjo. Kar se podere na enkrat kos stropa, kateri ju zbudi. Naglo skočite obe po koncu in hitite proti vratom, da bi se otele, pa, ko vrata odprete, jima tolik plamen nasprot šviga, da ste vrata komej po sili spet priperle. Potem jokate in vpijete na pomaganje na ves glas; ali nobeden ju ne sliši, nobeden ju tudi rešiti ne more. V tem starejši na misel pride, skozi okno

skočiti in tako si življenje oteti. Na to zakliče: „Sveti angelček varh pomagaj mi!“ in skoči s tretjega nadstropja, skorej za zvonik visoko na terdi in zmerznjeni pot, in potlej pokliče še mlajšo sestro, da naj tako stori, in tudi njej nič ni bilo. Nobena ni bila čisto nič poškodovana. (Danica 1856.) Kdo bi pri tacih primerlejih ne spoznal božje roke, ki nam pošilja angele varhe pred telesnimi nesrečami?! Kako lepa je torej pri keršanskih starših navada, da zjutrej in zvečer svoje nedolžne otročiče prekrizajo in angelom varhom zročajo, da bi oni pri njih čuli in jih varovali hudega na telesu; varovali jih pa tudi hudega na duši. Angeli varhi se za nas ponašajo tudi v bojih z našimi dušnimi sovražniki. Zato, kedar nas napadejo skušnjave, brez katerih ni noben dan, dokler smo na zemlji, spomnimo se takrat svojega angela varha in prosimo ga, kakor ga je prosil očak Jakop na svojem popotovanji, da nas blagoslovi. In če v njegovo pomoč terdno zaupamo, gotovo homo vse skušnjave srečno premagovali, saj sv. Avguštin pravi, da je hudoba, kakor priklenjen pes, ki ne more nobenega popasti, razun tega, ki se mu nalašč, ali po nevednosti približa. On zamore lajati, pa nikogar raniti, kakor tistega, kateri sam hoče.

Poslednjič angeli varhi za naš skerbé, e) kedar pride naša smertna ura. Smertna ura je prav za prav tisti trenutek časa, v katerem se resnični prijatli od lažnjivih ločijo, in marsikdo, ki je v zdravih, srečnih in veselih dneh prijatlov imel dolgo versto, prepričal se je na smertni postelji, kako redki so mu do zdaj te ure zvesti ostali. Da, v resnici se s človekom godi, kakor s cvetlico na vertu. Dokler lepo cvete, čebela za čebelo se nanjo vseda in sladki med serka iz njenih cev. Ko pa njena krona zvene in ji cvet odpade, nobena se je več ne pritakne. Tako s človekom. Dokler je zdrav in premožen, šteje tovaršev veliko število. Kedar se pa na smertno posteljo vleže in jih ne more več gostiti, drug za drugim odstopijo, in kmali se nobeden več zanj ne zmeni; komej so motike in lopate iz rok položene, nihče ga več nima v spominu. — Le angel varh, ki je ves čas njegovega življenja od zibeli do smertne postelje za njegovo

srečo skerbel, ga tudi zdaj ne zapusti, ko ima zadnji boj s peklenškimi zmaji prestati. Vidi ga pri smertni postelji, če je hodil po potu, ktereга mu je On kazal, kakor zaželenega poslanca z nebes, ki mu je prinesel veselo oznanilo, iti v veselje svojega Gospoda. On sam spremi njegovo dušo pred sodnji stol in zanjo prosi milostljive sodbe. Zato tudi duhoven, kedar merliča na pokopališče spremlja, moli: „Pridite na pomoč Svetniki božji, pridite naprot, vi angeli Gospodovi, ter sprejmite njegovo dušo in nesite jo pred obličje nar Višega. Sprejme naj te Kristus, ki te je poklical, in angeli naj te peljajo v Abrahamovo naročje.“

S k l e p.

Poglej, kako obilne dobrote ti dohajajo po teh nevidnih varh in zvestih prijatljih; kako nas iz pregrešnega spanja budijo, nas žalostne tolažijo, naše molitve podpirajo, nas v dušnih in telesnih nesrečah varujejo, zvesti so nam do zadnjega, in nas še po smerti spremijo v boljše življenje. O zares, veča kakor materna je taka skerb, veča kakor materna, je taka ljubezen! In za vso to skerb in ljubezen Bog od nas do njih nič družega ne tirja, razun tega, da jih spoštujemo in njih glas poslušamo. Tako bo potlej po svoji obljubi Bog sam sovražnik našim sovražnikom in pripeljal nas bo v kraj, ktereга nam je pripravil, da mu bomo ž njegovimi angeli vred pred njegovim sedežem trikrat „Sveto“ peli vekomej. Amen.

Pridiga za god rojstva device Marije.

(Naše veselje na rojstni dan Dev. Marije; gov. F. W.)

„Žena, ki se Gospoda boji, bo hvaljena.“ Prip. 31, 30.

V v o d.

Denešni praznik nas opominja na rojstvo device Marije. Marija je mati našega Zveličarja, zato mora tudi njen rojstni den za celi keršanski svet den serčnega veselja biti. — Željno so ta den pričakovali očaki, ki so v predpeklju na odrešenje čakali. Kako so se razveselili, ko jim je bilo oznanjeno, da je devica rojena, ki bo rodila Zveličarja! Željno so rojstvo device Marije pričakovali vsi pobožni, ki so zdihovali po Mesiju. Kako so se razveselili, ko so zvedeli, da je rojena devica, od ktere je prerokoval Izaija rekoč: „Glej, devica bo spočela in sina rodila in njegovo ime bo Emanuel, to je, Bog z nami!“ Rojstva device Marije so se razveselili tudi angeli, ona je bila izvoljena, biti kraljica nebes in angeljev. Veselje je bilo pri Marijnem rojstvu v nebesih in na zemlji. Kakor juterna zarja naznanuje, da kmalo pride rumeno solnce izza gor, tako je Marija zarja, za ktero je izšlo solnce zveličanja, ki je Jezus. Od tod tako veselje! — Rojstni den device Marije mora tudi nam biti den veselja, zakaj ta den je srečen in gnadepoln tudi za nas, ki po Mariji tolikšne dobrote prejmljemo. Marija je mati našega Zveličarja, je pa tudi naša mati, ki nam je pomoč v dušnih in telesnih potrebah. Obhajajmo tedaj njeni rojstni den z veseljem; veselje naj bo pa tako, da bo Mariji k časti in nam k dušnemu pridu. Ob praznikih življajo ljudje navadno kako posvetno veselje; tako veselje, če je pošteno in dokler se tudi po meri življa, ni prepovedano; jaz vendar pa takega veselja v mislih nimam, ko pravim, naj rojstni den device Marije veseli obhajamo, ampak jaz menim čisto duhovno veselje. V čem to veselje obstoji, vam bom zdej povedal. Pripravite se!

R a z l a g a.

Kedar obhajajo ljudje spomin na kako veselo prigodbo, napravijo si navadno veselice in slovesnosti, pri katerih se radujejo in razveseljujejo. Take veselice, dokler so poštene, so tudi dopuščene. Cerkev jih ne prepoveduje, in tako so se one, ker človeško serce veselje toliko ljubi, tudi med slovesnosti vrinile, s katerimi se prazniki posvečujejo. Ob somnjih so ljudje veseli in počenjajo svoje kratkočase. Kdor zamore, si tudi o praznikih boljše jedi napravi, kakor o božiču, o veliki noči, o binkoštih i. t. d. Take veselice so pa čisto le posvetne, in nikar niso Bogu v čest. Ko bi kdo kak praznik le s takimi veselicami praznoval, delal bi, kakor stari ajdje, ki so svoje praznike s šumečim veseljem obhajali. Prazniki se morejo scer z veseljem obhajati, pa veselje ima biti tako, da je tudi Bogu prijetno. S takim veseljem moramo tudi god rojstva device Marije obhajati. Storimo denes to, kar delajo pridni otroci na god ljube svoje matere. Pridni otroci svoje starše na njih rojstni den pozdravijo in počestijo.

Svoje češčenje pa Mariji skažemo tako, da:

1. jej k česti molimo in jej k česti denešni den obračamo;

2. jej tudi kak dar prinesemo;

3. in se jej priporočamo.

1. Moliti moramo danes k česti device Marije zdaj pri božji službi in tudi doma. Ko je angel Gabriel k nji prišel, oznanil je, da je za mater božjo izvoljena, pozdravil jo je, rekoč: „Češčena si Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, ti si blažena med ženami.“ Ravno s temi besedami uči cerkev tudi nas Marijo pozdraviti. Vsi znamo to prelepo molitev in jo žebramo vsaki den. Naj žebrajmo jo danes posebno prav serčno in pobožno. S to molitvijo naj jo pozdravimo danes na njen rojstni den, in obernimo tudi ta den jej k česti. Premišljajmo njene lepe čednosti in zaobljubimo se, po njenem izgledu živeti. Imejmo tudi danes svoje misli pri Mariji in veselimo se ž njo vred veličastva, katero je v nebesih dosegla in kjer je tudi za nas prostor pripravljen.

2. Mariji moramo danes tudi kak dar prinesiti. Posvetnih darov ona ne potrebuje, ki je v božjem kraljestvu, kjer ni žeje, ne lakote, ne pomanjkanja, ne žalosti. Marija hoče nekaj od nas, kar je tudi nam k sreči, to namreč, da po njenem izgledu živimo. Dobra, terdna volja, po njenem izgledu živeti, ona je tisti dar, ki ga je treba denes Mariji prinesiti. Ona je nam izgled vseh čednost; tu hočem le nekatere omeniti. Ona je bila čista. Angelu, ki jej je oznanil, da bo mati božja, rekla je: „Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam?“ Zavoljo neoskrunjene deviške čistosti jo je Bog za mater svojega sina izvolil. Sv. Bernard pravi: „Zavoljo deviške čistosti je Bogu dopadla, in zavoljo ponižnosti ga je spočela.“ Glejte ve device! na Mariji imate lep izgled; učite se od nje čisto in lepo obnašati se. Verjamite mi, vsa ženska lepota ni nič proti zlahtnemu kinču, ki ga daje deviška čistost. Čisto, sramožljivo in lepo obnašanje kinča žensko bolj, ko lepo lice in čvrsto izraščeno telo, bolj ko vse druge lepотиje. Skerbite ve čisto serce si ohraniti, in vedite se sramožljivo in pošteno, tako bodete zadobile dopajdenje pri Bogu in pri ljudeh. — Ponižna je bila tudi Marija. Ko jej je angel oznanil, da je za mater božjega sina izvoljena, odgovori mu ponižno: „Glej, dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi“; in ko jo je Elizabeta za mater božjo pozdravila, začela je Marija hvaliti Boga, ki jej je tolikošne milosti skazal. Tako ponižni ko Marija naj bodemo tudi mi. Za vse, kar imamo, dajajmo Bogu hvalo, in ponižujmo se pred njim. Ponižnim daje tudi Bog svoje darove, kar očitno na Mariji vidimo. Bila je ponižna in povišal jo je Bog k naj večji časti: k časti matere božje. — Veliko drugih čednost bi še mogel od Marije povedati, pa vi jih najdete v litaniji, ktere k njeni česti žebramo. Kedar torej te litanije žebrate, spominjajte se vselej, da smo dolžni čednosti, ktere se v molitvi imenujejo, in zavoljo kterih Marijo hvalimo, tudi posnemati. Da bi njene čednosti posnemali, to poželjuje Marija od nas. Obljubimo jej tedaj, da hočemo po njenem izgledu živeti, in to obljubo prinesimo jej denes v hvaležni dar in spomin.

3. Mariji se moramo danes tudi priporočati. Kedar otroci svoje starejše na njih god pozdravijo in vežejo, priporočajo se jim in jih prosijo, naj jim ljubezen in milost tudi naprej še ohranijo. Tako moramo tudi mi Mariji se priporočati, da se nam kaže ljubeznivo in milostno mater. Če se jej bomo ponižno priporočali in jo prosili, naj nam pride na pomoč, ostala nam bo usmiljena mati, ter nam pomagala v naših potrebah. Sv. Bonaventura uči: „Že tedaj, ko je Marija še v tej solzni dolini živela, bila je usmiljena in dobrotljiva do revnih; koliko bolj bo še zdaj, ko je zveličana v nebesih. Koliko bolj zdej neštevilne reve spozna, toliko bolj skazuje svojo miloserčnost in deli svoje dobrote. Ona je ja naša mati; ali pa mati more svojega otroka pozabiti?“ Sv. Bernard tudi pravi: „Če si, o grešnik zavoljo svojih velikih in ostudnih grehov v strahu; če te glas tvoje vesti straši; če te strah pred sodbo preleta in se na brezdnu obupanja nahajaš, ali si si že upanje zgubil, klici Marjo. Da skusiš, kako mogočna da je njena predprošnja, hodi zvesto za njo. Dokler za njo hodiš, pravega pota ne boš zgrešil; dokler jej k česti moliš, ne smeš obupati; — če se njene roke deržiš, ne boš padel; če si pod njenim varstvom, pod njeno brambo stojiš, ni se ti treba bati; če te ona spremi, ne boš opešal; če je ti ona na pomoč, boš svoj namen gotovo dosegel.“ — Glejte, kako dobra, ljubezniva in usmiljena mati nam je Marija! Pri nji najde vsak pomoči, ki se zaupljivo k nji obrača. Oh priporočujmo se jej, da nas vzame pod svojo brambo in nam sprosi milosti od svojega sina, da se bomo mogli varovati, in tako časno in večno srečo doseči.

S k l e p.

Veselje je bilo v nebesih in na zemlji, ko je bila Marija rojena. Naj veselimo se tudi mi denes, ko se njenega rojstva spominjamo. Marija nam je dobra in ljubezniva mati; bodimo tudi mi njej dobri otroci. Častimo in ljubimo jo ko svojo mater, molimo radi in prav goreče „Češčena si Marija“; obhajajmo posebno denešni praznik njej k časti. Premišljajmo njeno lepo življenje in obljubimo jej, da hočemo po njenem

izgledu živeti. Pa revni smo in božje pomoči vselej potrebujemo; zato jej priporočujmo se njej, naj Boga za nas prosi; njej priporočujmo vse svojo nesreče in stiske, vse svoje dušne in telesne potrebe, da nam sprositi pomoči od Boga. S tim veselim upanjem se mi danes k tebi Marija obrnemo in tebe prosimo: Ostani vselej naša mati in pridi nam v naših potrebah na pomoč. Bodi ti naša srednica in predprošnica pri Bogu, da po tvoji prošnji dosežemo, česar samo po svojih prošnjah doseči ne moremo! Amen.

Pridiga za nedeljo sladkega imena Marijnega. (17. pobink. nedelja.)

(Kaj ime: „Marija“ pomenja? gov. M. T.)

„Devici je bilo ime Marija.“ Luk. 1, 27.

V v o d.

Hotel je Gospod Bog Izraelce k serčnosti vneti, da bi bili otresli hudi jarm Madiancov; zapovedal je torej 300 možem, katerih vodja je bil Gedeon, naj planejo v tabor sovražnikov in na ves glas vpijejo: „Meč Gospodov in Gedeonov!“ In ta vojskni krik se je tako strahovitno razlegal po verstah sovražnikov, da so vsi zmoteni pobegnili, in si je Gedeon z malim številom svojih vojščakov tisti dan spletel venec slavne zmage.

Stara resnica je, katero tudi mi sleherni den skušamo, da je človeško življenje veden in terd boj z mogočnimi sovražniki naše duše, in boj teh 300 mož pod vodstvom Gedeonovim zoper neštevilne trume Madianov je podoba našega življenja in poklica na svetu.

Kakor je pa Izraelce vojskni krik, kterega jim je Bog dal za orožje, k zmagi pripeljal, tako je Gospod Bog tudi nam dal ime, ki zamore s svojo močjo sovražnike naše duše zmotiti in prepoditi. To ime je: „Jezus“, v katerem se pripogujejo kolena vseh v nebesih, na zemlji, in pod zemljo, in ki je edino dano ljudem, da zamorejo zveličani biti. Ali — zavest, da smo grešniki, kdo bi ne trepetel pred tim

imenom, seosebno, če si k sercu jemlje Njegovo pravičnost in ojstrost? Zato tudi nam grešnikom sveta katoljska cerkev na jezik poklada še eno ime, ime naše preljube matere Marije. In ravno z današnjim praznikom nas opominja, naj se k Njej zatekamo v vseh svojih silah, kakor otrok k svoji materi. Velikrat ste pa že slišali ime Marija izgovarjati, in mislim, da ga ni med mojimi poslušavci, ki bi mu to ime vsak dan na jeziku ne bilo. Vendar tudi vem, da jih veliko zmed vas ne umé, kaj da ime „Marija“ pomenja. Zato sem se danes namenil, da vam bom ob kratkem razložil, kaj da skrivnostno in mogočno ime pomenja? — Torej začnem v tem presladkem imenu.

R a z l a g a.

Skrivnostno in mogočno ime „Marija“ pomenja 1) morje grenkosti. Tako se Marija imenuje, ker je s svojim božjim sinom vred terpela vso revščino, vse preganjanje, vso žalost, vse bolečine in celo smertne britkosti. Kakor se namreč vse reke in vode v morje izlivajo, tako se je vse Jezusovo terpljenje iztekalo v Marijino serce; zakaj, kar sin terpi, občuti tudi serce ljubeznjive matere. Kakor pa kapljic morja nihče drugi ne more sošteti, kakor Bog, tako Marijnih bolečin ne umé nihče drugi, kakor on. V primeri z njenimi bolečinami so vse terpljenja pravičnih na zemlji le majhni potoci, naj že bo gledé na njih število, ali njih velikost. Marterniki, če so terpeli na telesu, so bili ravno po terpljenji na duši pokrepčani; Marijo pa je zadelo prerokovanje Simeonovo, ko jej je bil v tempeljnu, zveličarja v svoje naročje vzešši, rekel: „Tvojo dušo bo meč bolečin prebodel“, tako da je lahko tožila z besedami visoke pesmi: „Velika, kakor morje, je moja žalost.“ Le pogledjte v Betlehem, kjer v bornem pastirskem hlevcu porodi svojega sina, in ga položi v jasli na golo slamo, da nima svojega, kamor bi glavo položil.

Poglejte v daljni ptuji Egipt, tje v tisto jej neznano deželo, kamor mora pobegniti pred Herodovo grozovitnostjo! Poglejte v Jeruzalem, kjer vsa objokana išče svojega sina, popraševaje po njem z nevesto: „Ali ga niste vidili, ki ga

ljubi moja duša?“ Poglejte na Oljsko goro, kjer v prahu in v kervavem potu nje sin terpi smertne britkosti; pogledajte na Kalvarii „moža bolečin“, kakor mu prerok pravi; pogledajte na strašni križ, pod katerim Marija s prebodenim, kervavim sercom stoji; ozrite se nanjo, ko jej v krilo polože brezdušno truplo njenega sina: vse to pogledajte, in recite, če ni res „Marija“ „morje grenkosti“, če se ne imenuje po vsi pravici „kraljica marternikov?!“ Veliko ložej, kakor Noemi, bi bila od sebe rekla: „Ne imenujte me Noemi, to je: ‚lepa‘; ampak imenujte me ‚Mara‘, to je: grenkost, ker zelo me je napolnil Vsemogočni z grenkostjo.“

Kakor se pa morje ne izlije in ne izkipi, dasiravno se vse vode v njó iztekajo; tako tudi Marijino serce, dasi je bilo prepolno Kristusovih bolečin, ni nikdar nar manjše nejevolje izreklo. Vedno je v sercu mislila in na jeziku imela besede: „Dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi.“ In to je tudi prvi zaklad v Mariji, v morju grenkosti, za nas skrit, ki nas k poterpežljivosti, k serčnosti spodbada. Morebiti je tudi tvoje življenje pravo morje grenkosti, vse polno težav in nadlog, da se ti serce nikoli ne ohladi, oko nikoli ne zjasni, da tvoje ramena nikoli ne počivajo. Ali kaj je vse to terpljenje proti Marijnim bolečinam družega, kakor kapljice tega nezmernega morja? Če svojega sinu, ki si ga v grehah spočela in v hudobijah rodila, vidiš ranjenega in terpečega, vendar ga ne vidiš po nedolžnem raztepenega in razmesarjenega, vsega ena kervava rana od nog do glave. Če vidiš svojega sina, ali kterelega koli ljubega umirati, vidiš njegovo zadnjo dušno vojsko, in si priča njegovega mertvaškega potu; clovek je, kteremu je po besedah sv. Pavla namenjeno enkrat umreti. Ali zato še vendar ne moraš občutiti, kar je občutila Marija pri grozoviti smerti svojega božjega sina na sramotnem lesu križa, tako, da moramo reci: Sladkost je vse, kar terpimo, proti Marijnemu terpljenju. — Kakor pa morje zato, ker je slano, vece teže, kakor druge vode, nosi; tako tudi Marijna priprošnja pri Bogu več memo družih svetnikov zamore. Zato pod njeno pomoč pribeži, njeni prošnji se priporoci, k njej povzdigaj svoje solzne oči, in klici zaupljivo presladko ime Marije!

Ime Marija po nauku sv. Izidorja 2. pomenja: „gospa“. Pred njim pa je že nek Judovsk učenik še pred Kristusovim rojstvom prerokoval, da se Mesijevi materi „gospa“ poreče. Saj, če se že matere viših stanov „gospe“ imenujejo, koliko bolj gre Mariji ta čast, ker je bila kraljevega rodu Davidovega, in mati Gospoda nebes in zemlje! Ona je gospa, ker ni bila nikoli pod oblastjo ne izvirnega, ne lastnega greha, je torej gospodovala nad grehom. Marija je pa tudi gospa, ker jej je bil Stvarnik, Zveličar in Posvečevavec sam pokoren celih 30 let. Če je Bog že Abrahamovi ženi, ker je bila telesna mati tistega ljudstva, po katerem imajo blagoslovljeni biti rodovi zemlje, ime dal: Sara, to je: „knežinja“ ali „gospa“; kolika večja „Gospa“ je Marija, ki je njegova mati, tako, da se sme zdaj v nebesih: Gospa vseh svetnikov, gospa vseh ljudstev imenovati! Ni se torej čuditi, da se jej vsi rodovi po zemlji priklanjajo, jej se priporočajo kralji in cesarji, ter njenemu varstvu zročajo svoje dežele in kraljestva. Ni čuda, da njeno ime in njeno podobo nosijo vojskine trume na svojih banderih, da se nje hvala prepeva po hišah in cerkvah, da nje sveto in močno ime sloví od vzhoda do zahoda, in jo celo v nebesih angeli in svetniki za svojo prednico in kraljico časté. Ker je pa svetnikov in ljudstev gospa, jej je tudi oblast zročena, da nam dobrote delí; saj je kraljici ali gospi vse odperto po njeni hiši.

Ali zato, ker je naša gospa, jej tudi gre, da jej gospostvo skaznjemo. Sicer bi tožila zoper nas, kakor je tožil Bog po Malahiji preroku rekoč: „Sin spoštuje očeta in hlapec svojega gospoda. Če sem pa jaz vaš oče, kje je moja čast, in če sem vaš gospod, kje je strah pred meno?“ Tako tudi rečem: Če je Marija naša gospa, kje je njena čast, njeno počesčenje? kje mladenci in dekleta, ki bi po njenem zgledu čisto, sramožljivo, ponižno in nedolžno živeli? Glejmo torej, da ostanemo njeni hlapci, da bo še ona ostala naša blaga, milostna Gospa!

Imé Marija poleg razlaganja sv. Hieronima pomenja 3) „Razsvitljena“ in „Razsvitlovavka“ („illuminata & illuminatrix“). — Mozes je na gori 40 dni z Bogom govoril, in obličje njegovo je bilo tako razsvitljeno, da Izraelovi otroci

niso mogli vanjo pogledati; kaj nam je potlej od Marije misliti, ki je 33 let z včlovečenim Sinom božjim v eni hiši živela, ž njim veselje in terpljenje delila, in zdaj ž njim živi v nebesih na večno! Kdo bi je „razsvitljene“ ne imenoval, ker jo celo nebeški poslanec, angelj Gabriel, pozdravlja: „Milsti si polna“, in ker nam je rodila „Solnce Pravice“, Kristusa, in je torej s svojo razsvitljeno pametjo precudne naredbe božje modrosti nar globokejše umela.

„Razsvitlovavka“ pa je Marija, ker je bila, dokler je na svetu živela, podoba vseh čednost, in je torej aposteljnomo in Jezusovim učencem, prvim kristjanom in mučencem svetila proti nebesom. Od nje pravi sv. Anzelm, da jo je Kristus zato za seboj na zemlji zapustil, da je aposteljne učila. Zlasti sv. Ambrož terdi, da je podučevala sv. evang. Janeza, da je v spisih svojega evangelja Kristusovo božjo natoro bolj na tanko memo unih treh evangelistov popisal. Kakor čas svojega življenja, tako še zdaj sveti vernim, kakor svitla Danica, s svojimi čednostmi proti višavam Gospodovih stanovališč. — Glejte, ljubi moji! Marije „Razsvitljene in Razsvitlovavke“. Učenca, ki sta šla v terg Emavs, sta djala: „Mrači se, in dan se je nagnil.“ Ravno tako se tudi nam, posebno v zdajnem času, velikrat godi. Koliko je med nami krivih prerokov, ki so sami prišli ob vero, in bi jo še v družih radi zadušili! Koliko je gerdih pesem med mladenči in dekletami! koliko med njimi umazanega in nesramnega govorjenja, ki pobožno življenje podira in slavo Marije zatira! Koliko je priliznjenih zapeljivcev, ki nedolžnim dušam sladke besede dajejo in jim delajo zlate obljube! Poglejte — vse to je terd mrak, je huda tema! Torej k Mariji pribežimo, da nam to temo iz našega serca prežene, in nam, ker je „Razsvitlovavka“, prižge veselo luč belega dneva, v katerem, po povelji aposteljna, „pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nehvaležnosti, ampak oblecimo Gospoda Jezusa Kristusa.“ (Rimlj. 13, 14.)

Imé Marija pomenja 4) „mira morja“. Mira je rastlina, ki je grenkega okusa in lepo dišeča. Ima pa to lastnost, da trohljivosti varuje. Zato so v starih časih trupla mertvih,

posebno kraljev in družih imenitnih ž njo mazilili, in jih tako prehitrega smradu in trohnenja obvarovali. Po tem takem se Marija mira imenuje zato, ker je bil ž njenim rojstvom svet pogina očet. Ona pomenja tisto ženo, ki je Jonata in Ahimaca, ko jima je bil Absolon po življenji stregel, v kapnici skrila, razgernivši svoj pert čez nju. Marija, pravim, je tista žena, ki svet, tolikrat večne smerti zadolženega in od Boga v pogubljenje namenjenega, z odejo svojih molitev in zasluženj zakriva. Komu, mislite, je pripisati, da Bog tako dolgo grešnikom prizanaša in jih z naglo smertjo ne pogublja, kakor v stari zavezi? Tam so požrešniki potopljeni; tam nečistniki z žvepljenim ognjem končani; tam puntarji in terdovratneži živi od zemlje požerti; tam preklinovavci od angela pobiti; tam hudobni darovavci v ogenj verženi; tam tisti, ki so se zoper skrinjo zaveže pregrešili, z naglo smertjo končani i. t. d. Ali dan danes ni požrešnikov, ni nečistnikov, ni preklinovavcov, ni puntarjev in božjih roparjev, ki v sv. zakramentih sami sebi jedó in pijó pogubljenje? In kdo uderží jezo božjo v novi zavezi? Marija, „mira morja“ „ohranovavka sveta“ imenovana. To se je lepo pokazalo ob času sv. Dominika. Ko je bila vzhodna cerkev od naše odpadla, in se je Friderik II., kralj zapadnih dežel, proti Rimu napotil, da bi Rimski sedež overgel, gredé davil in moril, kar je le živih našel, — in je Saladin v Sirii kristjane preganjal, bilo je res viditi, kakor bi bil keršanstvu mertvaški zvon zapel. Takrat je vidil sv. Dominik razserdjenega Kristusa vreči tri sulice na zemljo, da bi jo pokončal. Na Marijno priprošnjo pa se vtolaži, in sulice nazaj potegne. Od tistega časa je potlej cerkev notri do zadnjih francozkih prekucij nar lepši mir vzivala. — Vidite, kristjani, koliko hvaležnost smo Mariji, „miri morja, ohranovavki zemlje“ dolžni!

Imé Marija posldnjič pomenja 5) „morska zvezda“. Tako pravi sv. Bernard: „Kar po našem jeziku izreče beseda „morska zvezda“, to obsega ime „Marija“; ona je res zvezda, ki miglja nad širokim in nevarnim morjem življenja.“ In zakaj se Marija imenuje „morska zvezda“? Kaj ne, že mi se radi v tibi noči proti nebu oziramo, kjer se nam mile zvezde

tako prijazno utrinjajo. Ali mornarji na nevarnem morji teh zvezd še bolj potrebujejo, ker zvezde, ki se v vedno enih tirih sučejo in božjo vsemogočnost in modrost oznanujejo, so jim velikrat edino znamenje, ki jim pravo pot odkazujejo. V tem pomenu je tedaj Marija „morska zvezda“. Tudi naše življenje ni nič drugega, kakor nevarna vožnja po morji, po katerem se prav v rahlem čolnu vozimo. Marija pa je tista mila in mogočna zvezda, ki nam prijazno sveti in upanje dela, da se v nevarnostih ne potopimo. Zato sv. Bernard lepo govori: „Kdorkoli plava po valovih tega sveta, naj ne oberne svojih oči od svitle nebeške zvezde, od device Marije. Kogar valovi hudih pregrešnih razvad zgrabijo, in je v nevarnosti, konec vzeti, ozri se na to zvezdo, zaklici Marijo. Hitro bo občutil mogočno roko, s katero ga bo prišla, povzdignila in ohranila, in iz morja na kraj miru in pokoja pripeljala.“ Koliko skušanih, koliko zapeljanih, koliko oslepljenih, koliko v strašne pregrehe zamotanih je ona rešila, to povedati nam zamorejo le verste zveličanih spokornikov v nebesih.

S k l e p.

Torej, kristjani! imejmo skrivnostno, mogočno in veliko pomenljivo imé Marijino radi in pogostoma na jeziku; ono bodi sladčica našega govorjenja, ono veselje in radost našega serca. To ime hočemo klicati na pomoč zdaj in ob naši smertni uri, da bo še takrat sladkost in upanje naše! Amen.

Pridiga za 18. pobinkoštno nedeljo.

(Kaj je bogokletstvo? Gov. —f—.)

„In glej: Eni pismarjev so sami pri sebi rekli: Ta preklinja!“ Mat. 9, 3.

V o d.

Veliko tožujejo ljudje današni dan nad slabimi časi. In res se nam nadlog in nesreč ne manjka: Slabe letine, dragina, bolezni in druge težave si med nami roke podajajo, grenkosti in britkosti nam serce zalivajo. Kaj pravite, od kod to pride? Kdo je kriv vseh teh križev in težav? Ali mar Bog? Tega

ne! Bog včasih res pravičnega človeka poskuša s tem ali drugim terpljenjem, kakor je poskušal poterpežljivega Joba; pri vsem tem nam pa vendar le vse dobro daje, in njegova mila roka je vedno odprta nam deliti le dobre dari. Kdo pa nam tedaj toliko križev in težav naklada? Nakladamo si jih sami s svojimi grehi in hudobijami, ktere morajo Najsvetejšega nas strahovati po svoji neskočni pravici. Med drugimi grehi pa se sosebno preklinjevanje in bogokletstvo košati med ljudmi. Bogokletstva so hotli neki pismarji tudi Jezusa obdolžiti, kedar je mertvoudnemu grehe odpušcal, ter so rekli: „Ta preklinja!“ Ali farizeji niso pravice imeli, nedolžnega Jezusa obdolževati. Dandanašni pa bi marsikterega po pravici obdolžili te strašne pregrehe; kajti veliko jih je med nami, ki preklinjajo. To vam danes pokažem, le poslušajte!

Razlaga.

Bogokletstvo je neznana pregreha, ktere se zakrivi, kdor ali od Boga ali od kakšnega svetnika ali od svete vere ali kake druge svete reči zaničljivo govori.

1. So ljudje, ki jih včasih preobilna žalost, ali presilna nejevolja ali huda jeza ali pa tudi hudobna volja premoti, da se clo zoper Boga dvigujejo, bodisi z mislijo ali željo ali besedo ali djanjem, ter grajajo njegove presvete lastnosti ali njegovo neskončno modrost, ker se jm ne godi, kakor bi oni radi. — Tedaj pravijo nekteri: „Ni je več pravice, še clo v nebesih ne, Bog se nič več ne zmeni za me, me je popolnoma pozabil! Si je ravno, kakor bi Bog svoje veselje imel, da ljudi prav terpinči, scer bi me gotovo tako silno ne pokoril. Kaj sem mu storil, da me tako silno bije! Ves cas svojega življenja sem pošteno živel, tudi v samskem stanu se lepo obnašal, in nisem posnemal drugih, ki so v pregrehah in hudobijah preživeli svoje mlade dni; in vendar me zdaj križ za križem teži, nesreča za nesrečo lovi! „Drugi, ki so si kazen zaslužili, srečno živé, imajo vsega v obilo, in vse jim gre po volji, nad menoj pa leži roka božja z vso svojo težo, ravno kakor bi bil jaz v zlahti Judežu, ki je Jezusa prodal. Gotovo nisem zaslužil, kar terpim. Kmalu bo res taka, da se

bo tistemu boljša godila, ki peklenskemu gospodu služi, kakor tistemu, ki se nebeskega derži.“

Spet drugi pa obupajo in pravijo: „Bog me ne more nič več iz moje nadloge rešiti; po kaj bi še molil, po kaj dobre dela delal, Bog mi že tako nič več noče pomagati. Mojih grehov je preveč in so preveliki, kakor da bi mi jih odpustiti zamogel. Kaj se pač Bog za me zmeni; brez mene je pač lahko; ali me v nebesih ima ali ne, mu je vse eno; v peklu morajo tudi ljudje biti, saj menda ondi ne bo tako hudo, če drugi ondi sterpé, bom jaz tudi sterpel.“

Nekteri pa svoje bogokletstvo spet z drugo besedo na znanje dajejo in pravijo: „Gospod Bog je dober oče, saj me pozna, in mi ne bo nič žalega storil. Naj si že verujem ali živim, kakor hočem, kaki kotichek se bo že za me znašel v nebesih. S sv. Petrom sva si dobra, mi bo že odperl, kedar poterkam.“

So pa tudi, ki se z božjo previdnostjo norčujejo, rekoč: „Tisti, ki pravijo, naj vse skerbi na Boga veržemo, lahko tako govoré, dokler sami vsega v obilo imajo in njim ničesar ne manjka. Z menoj pa je drugačna. Ako si ne skujem sam svoje sreče, se mi menda na Boga ni dosti zanašati. Ko bi bil jaz gospodar sveta, šlo bi vse drugač; naj bi imel jaz kaj govoriti, bi že vedel hitro vse poravnati in po dravici obrniti. Ne bi jaz nedolžnega z zadolženim udaril, ali pa nedolžnega brez plačila pušchal, kakor se godi ne ravno malokrat; ne bi pustil poštenega in pravičnega moža stradati in pomanjkanja terpeti, in ne bi razuzdanega postopača z denarjem in blagom obdaroval; da, vse drugač bi delal, naj bi jaz Bog bil!“

Poglejte, tako nekteri ljudje Boga kolnejo, ter grajajo njegovo vsemogočnost, neskončno modrost, dobroto in milost, ter žalijo vsemogočnega Gospoda nebes in zemlje, ravno kakor bi njih hlapec ali suženj bil, s katerim bi smeli zgol po svoji volji delati in ravnati. — S takimi besedami kolnejo Boga, in se ne bojé, da bi jih iz jasnega neba strela ne zadela, ali se jim zemlja pod nogami ne odperla, ter jih žive požerla. — In vendar je to tolika hudobija, da jo je ukazal Bog že v stari zavezi s smertjo postrahovati. V Mojzesovi postavi je zapovedal:

„Kdor preklinja Gospodovo ime, naj se umori. Vsa občina naj ga kamnja, naj si je ali domač ali tujec.“ (III. Mojz. 24.) Če tudi zdaj bogokletnikov s kamnjem ne pobijamo, kaj menite, kako si bo nekdanj takim kristjanom, ki Boga kolnejo, na božji sodbi pri sercu, dokler se je Bog že nad Judi zavoljo bogokletstva tako neznano zmaščeval?

2. Nič manj se bogokletstva ne zakrivi tisti, ki preklinja mater božjo ali kakega drugega svetnika, bodi si v pregrešni šali ali hudi volji. Če ti bo kdo prijatla ali posla zaničeval ali zasramoval, kaj ne boš s tim tudi ti razžaljen? In če kdo Marijo ali kakega svetnika zaničuje in zasramuje, ali ne bo s tim tudi Boga razžalil? Da, gotovo je, da se razžaljenje, svetnikom storjeno, zavračuje na Boga, čigar prijatli in sluzabniki so svetniki.

3. Pa tudi tisti se nimajo s čim zgovarjati, ki preklinjajo sveto vero, svete zakramente ali kako drugo sveto reč. — Sveta vera nam je luč, ki nam razsvitljuje edinozveličavno pot v nebesa. Kako srečni smo, da nam ni treba tavati v tami nevednosti in molikovanja, ampak da lahko hodimo v luči sv. evangelija. Sveta vera nam je ključ, ki nam odpira vrata nebeške. Kako srečni smo, da ta ključ imamo. Ne preklinjevati, ampak iz serca hvaliti bi imeli Boga za neprecenljivi dar svete vere. — Sv. zakramenti so nam zveličanski studenci, ki spirajo naše duše od madežev pregrehe, in nas lepšajo in s pripravno obleko oblačijo za nebesko svatovščino. Ne preklinjevati, ampak vredno prejemati bi jih imeli, ter si zajemati iz njih božji blagoslov in milost božjo v svojo časno in večno srečo. — Druge svete reči post. žegnana voda itd. so nam tudi pomožne v naše zveličanje, jih zaničevati in preklinjevati se pravi proč metati denar, s katerim si lahko nebesa kupujemo; od sebe lučati zlahne bisere, ki večno ceno imajo.

Kako žalostno je torej, ako vidimo in slišimo nepremišljene ali hudovoljne ljudi preklinjevati Boga in njegovo previdnost, zasmehovati božje svetnike, zakramentirati in šale uganjati s sv. rečmi, kar se tu in tam godi. Tako sem slišal marsikako zastavico zastavljati, kakor na primero: kaj je nepotrebnega

v cerkvi? kateri svetnik ima naj več zob? kdo je naj bolj vedečen v cerkvi itd. Ne rečem, da bi se to ravno vselej iz hudobne volje godilo, toda če je tudi za kratek čas, rečem, da s svetimi rečmi ni šaliti, in tem hujše je, če kristjan kaj takega stori. Resnično je, kar sveto pismo pravi: „Bog se ne da zaničevati.“

Sv. Janez piše v skrivnem razodenju (1—3, 15.) „Stal sem na bregu morja, in sem vidil priti zver iz morja, in je imela usta (žrélo), s kterimi je velike (hude) reči in preklinjevanja izrekovala, in je odperla svoje usta v preklinjevanje zoper Boga (bogokletstvo), da bi preklinjevala njegovo ime, njegovo svetišče, in prebivavce nebeške.“ Ta skrivnostna žival, ki je Boga in njegove svetnike preklinjevala, bili so neverniki, ki so svoje molike povelečevali, pravega Boga pa preklinjevali, in dasiravno jih sv. Janez primerja neznani zverini grozovite postave in strašnega žrela, vendar le še bolj veljajo od kristjanov bogokletnikov. Kako hudobno si mora biti serce kristjanovo, kako umazane njegove usta, kako strupen njegov jezik, da se loti Boga, svojega Stvarnika, Odrešenika in Posvečevavca, ter naj večega dobrotnika. Strah in groza je viditi ali slišati takega človeka, in bati se je, da bi ga ne zadela nagla nesreča kar na mestu, na katerem preklinja, kakor imamo neravno malo prestrašnih izgledov. V mestu Gundelheim na Nemškem (Würtenburškem) je neki posestnik porušil staro kapelico, na svoji zemlji stoječo, in je senico postavil na njeno mesto, dasiravno so pri podiranju kapelice pod altarjem našli pismo, v katerem mož, kateri je kapelico postavil, na božjo sodbo terja slehernega oskrunjevalca ali poškodovavca te kapele. In glej, 6. dan mesca julija 1861. leta je kar nanagloma umerl posestnik tiste zemlje za mertudom, in poldrugo uro po njegovi smerti se je poderlo pol strehe na senici, ravno kakor da bi jo bil kdo čez sredo presekal, dasiravno ni bilo potresa, ne viharja, ne druge take sile. Glejte, kako Bog še zdaj strahuje bogokletstvo!

Zatorej bi se imeli pa tudi vsi te strupene pregrehe na vso moč varovati, in si zraven prizadevati, da jo tudi pri drugih vstavljamo, kolikor le zamaremo. Očetje in matere, gospodarji

in gospodinje! ne terpite, da bi pod vašo streho kdo preklinjal, in preklinjevaje žalil Boga, pohujševal vašo družino, in vam nesrečo v hišo skliceval. Vi mladi ljudje, mladenči in dekllice, hlapci in dekle, pa med seboj zavezo naredite, ne terpeti med seboj strupenega preklinjevanja. Lepo se posvarite in opominje-
vajte vsakega, kdor se v tem pregreši, ter si prizadevajte, odvaditi in na pravi pot pripeljati ga. Se pa eden ali drugi vaših naprejpostavljenih v tem pregreši, lepo ga prosite, ter ne nehajte, dokler se ne odvadi. Tako je storil fantič, ki je imel očeta preklinjevalca. V mestu Namur (na Francoskem) je hodil ta fantič pri desetih do dvanajstih letih v šolo, in je imel med drugimi lepimi čednostmi soseben strah pred bogokletstvom. Nekega dne je bil menda nekako prepozno iz šole prišel, in oče ga je zato strašno zmerjal, zraven pa še preklinjal sveto božje ime. Fantič, ves prestrašen, da je morda on toliko pre-
klinjevanje zadolžil, pade na svoje kolena, ter prosi Očeta rekoč: „Ljubi moj oče! prosim vas, tepite me, le samo ne preklinje-
vajte nikar!“ Oče omolkne, ko vidi toliki strah, ki ga fantič do bogokletstva ima, v glavo si to vbije, in se nič več ne prederzne, Boga preklinjevati.

S k l e p.

O da bi se pač tudi mi vsi skerbno varovali te gerde pregrehe, in kjer se je vrasla, jo spet do zadnje korenine populili, svojega jezika nikdar ne obračali Bogu v nečast, ampak vselej le v njegovo čast. Da se to zares zgodi, nam pomagaj neskončno dobrotljivi in usmiljeni Bog! Amen.

Osnovane homiletične pridige.

15. Pobinkoštna nedelja.

Pravi kristjan pri nesreči bližnjega.

V v o d. Že stari preroki so prerokovali, da bo Mesija vsem oznanoval in prinesel veselje. Kako lepo je Jezus to prerokovanje spolnoval! Lačne je sitil, slepe . . . žalostne . . . grešnike . . . Tudi današnje sv. evang. nam pred oči stavlja neko prigodbo, ktera nam to dopričuje: Kjer je bila nesreča in žalost, tam je J. pomagal. Tudi mi vidimo veliko nesreče; kako se pravi kristjan obnaša pri nesreči svojega bližnjega?

R a z l a g a. Nesli so mladenča..vidova bitko joka... „Jezusu se v serce smili“. Tako tudi kristjan

1. čuti v sercu usmiljenje. Dal je Bog človeku rahlo serce, in ga stvaril tako, da se veseli z veselimi, pa žaluje, . . . Ni več torej pravi človek, kdor vidi silo in nesrečo svojega bližnjega, pa ostane merzel, brez vsega usmiljenja. In vendar je takih gerdunov, je clo takih, ki še veseli gledajo nesrečo in solze svojega soseda! . . .

2. Govori tolažljive besede. J. ni le usmiljenja čutil, rekel je tudi mično: „Ne jokaj!“ Sladkih besed sosedu v nesreči vselej zamoremo povedati, — pomagati nismo vselej v stanu — pa tolažiti vselej. In tudi beseda je zlata vredna: ohladi in pomiri žalostno serce. Vidiš, da neso koga k pogrebu, vidiš in slišiš jokati, spregovori o pravem času besedo: „Ne jokaj . . . niste ga rajnega zgubili za vselej... Slišiš tožiti, da je kdo nesrečen, da ga tepe huda nesreča, spregovori: „Ne jokaj . . . tam nad zvezdami živi dober Oče, . . . Govori tolažljive besede grešniku . . . preganjanemu . . .

3. Pomagaj pa tudi v djanji. Poglej Jezusa . . . da sina spet živega njegovej materi. Tako čudno ne moremo pomagati, kakor vsemogočni J., pa vendar le pomagajmo, kedar in kolikor premoremo, in veliko manj bo težav in solz med nami. Vidiš siroto, ki je očeta in mater zgubil, očeta in mater ne moreš več zbuditi, pa moreš . . . Vidiš revno družino, ki kruha strada, ne moreš čudno z malo ribami in kruhom nasititi, pa moreš . . . Vidiš, da se kdo po nedolžnem preganja, ne moreš jezikov vstaviti, pa moreš se potegniti . . .

S k l e p. Karkoli ste najmanjšemu, ste meni...o bodimo usmiljenega serca in kažimo usmiljenje po J. izgledu: Čutimo usmiljenje v sercu — govorimo tolažljivo besedo, pomagajmo v djanju. Amen.

16. Pobinkoštna nedelja.

Jezus graja farizeje.

V v o d. Danes vidimo J. v hiši nekega farizeja vsred najhujših sovražnikov: Oni so nanj gledali, — gledali, kako bi ga mogli vjeti. Pa jim spet spodleti in Jezus graja in osramoti farizeje. To danes.

R a z l a g a. Pasli so Jezusa in prežili... v tempeljnu in v sinagogah jim je večkrat spodletelo — zdaj pri mizi, kjer beseda prijateljsko in odkrito teče, hočejo ga vjeti in tožiti. Nekega bolnika postavijo pred-nj in gledajo, kaj bo počel ž njim. Alj bo mar Mojzesovo postavo prelomil in v saboto ozdravil . . . ne smili se jim bolna reva . . . ne spoznajo, da je bolnika ozdraviti vsaj tako dobro, kakor pri mizi sedeti in dobro jesti . . . J. vse to sprevidi, jih na sramoto postavi in graja, zavoljo tega,

1. da so bili tako nesramno zviti. Vpraša jih: Ali se sme . . . Farizeji ne vedó kaj . . . in molčijo. Ali niso gerduni nesramno zvito z J. ravnali? Pa še jih je takih med nami. Marsikdo prehodi hiše, pa ne da bi prijatla...bolnika... obiskal . . . temuč le, da bi kaj zasledil, kar bi raznašati mogel. Marsikdo hodi v cerkev božjo besedo poslušat; pa ne da bi se kaj naučil, poboljšal . . . temuč le, da bi nad pridigo in pridi-

garjem svoj jezik brusil . . . Marsikdo se sosedu prijatla dela, pa le da bi mu sosed svoje serce odperl in da bi ga mogel potem v sramoto alj škodo pripraviti . . . Še naše dni jih je tako zvitih farizejev! — J. je ozdravil bolnika, — farizeji so bili pa hudi, da to delo v saboto . . . togotili so se, pa le v sercu . . . Jezus pa tudi njih serca spregleda in jih spet vpraša tako, da niso mogli odgovoriti: „Komu zmed vas . . . pa niso mogli . . .“ Tako J. farizeje graja in osramoti zavolj tega,

2. da so postavu spolnovali le po pismenki ne pa po duhu. To je bila navada starih farizejev: J. stavijo pred sodnika, najemejo krive priče, v hišo Pilatovo pa nočejo stopiti, da se ne onečedijo; zatorej jim pravi J.: „Vi slepci! komarje precejate . . . kamele pa požerete. Ali takih farizejev ni več med nami? O jih je še povsod. Taki so, ki zunajne molitve in službo božjo zvesto opravljajo, njih serce pa je daleč od . . . taki so, ki k pridigi in božji mizi hodijo, pa sadu poboljšanja ne nosijo . . . taki so, ki zunaj pošteno živé in se pred svetom grehov varujejo, znotraj pa prevzetnost, jezo, nečistost . . . redijo . . . taki so, ki svoje dolžnosti spolnujejo, dobro delajo, pa le zavoljo ljudi, ne zavoljo Boga . . . take bode tudi J. grajal. — J. je ozdravil bolnika in jamejo se vsedati . . . J je vidil, kako si zbirajo perve mesta in začne farizeje grajati zavolj tega,

3. da so tako visoki in prevzetni. Alite da so gerdo ravnali farizeji? Njim podobnih jih je veliko! Koliko jih je, ki sami sebe radi pohvalijo, raznašajo dobre svoje dela . . . ki se pravične imajo, druge pa zaničujejo . . . ki preveč nase zaupajo in grešnih priložnost se ne ogibajo . . . ki so nevoljni v težavah in grajajo božjo modrost, ki jih jim pošilja . . . Oh ljube ponižnosti je malo, zatorej pa tudi malo prave kerš. pobožnosti! Tudi nas torej J. graja!

S k l e p. Bodimo odkritoserčni, spolnujmo božje zapovedi, ne samo po pismenki, temveč po duhu, in bodimo ponižni! Amen.

17. Pobinkoštna nedelja.

Ljubezen do Boga.

V v o d. Perva zapoved, katero nam je Bog sam dal, je: „Ljubi Boga . . . Že v stari zavezi je Bog govoril: „Te le besede: Ljubi Boga, naj bojo v tvojem srcu . . . (V. Mojz. 7, 5—9). Ravno to terdi Jezus v današnjem sv. evangelju. Ostopili so ga farizeji in nekdo ga praša: „Učenik, ktera je največa zapoved?“ J. pa odgovori: „Ljubi Boga . . . in od te perve zapovedi — od ljubezni do Boga — govorim danes tudi jaz.

R a z l a g a. Jez. odgovor nam prav lepo kaže, kdo da prav ljubi Boga. Kdor Boga prav ljubi,

1. njemu serce bije za Boga. J. pravi: Ljubi B. . . . iz celega serca.“ Naše serce je za B. stvarjeno in nepokojno je, dokler v B. ne počiva. Glejte! zvezde na nebu, kako se sucejo okoli solnca, — glejte cvetice po vertih, kako se obračajo proti solncu. B. je solnce našega serca, za B. bije naše serce. Zatorej človek, ktereга serce ni še skaženo, ljubi le Boga in druge reči le zavoljo Boga. Oče ljubi svoje otroke, ker mu jih je Bog dal . . . mož ljubi svojo ženo, ker mu jo je B. izročil za tovaršico . . . bogatin ljubi ubožca, ker je tudi on otrok božji, stvarjen po božji podobi, in ker ga je B. ljubiti zapovedal . . . kristjan ljubi tudi posvetne reči, ker so tudi stvari božje, pa jih ljubi le tako, kakor jih je ljubiti Bogu po volji . . .

2. Njemu duša dela za Boga. J. pravi: „Ljubi B. . . . iz cele svoje duše.“ Vso dušo — vse dušne moči smo dobili od B. . . . in dolžni smo jih obračati po božji volji, delati po . . . Vse naše dušne moči so pokvarjene — v hudo nas vlačijo — pa kdor B. ljubi, napred varuje se greha, ki žali B. . . . Težko ga stane, vse skušnjave premagovati, hudih priložnost se ogibati, grešnih navad se znebiti, dolžnosti svoje zvesto spolnovati, . . . težko ga stane vse to . . . pa ljubi B. iz

cele duše, in iz te ljubezni daruje vse dušne moči božji časti in dela za Boga: „Omnia ad majorem . . .

3. Njemu misli grejo na Boga. J. pravi: Ljubi B. iz vse svoje misli.“ Gospodar ima svoje misli pri . . . roko-delec pri . . . tergovec pri . . . kdor B. ljubi, ima jih pri Bogu. Zjutrej in zvečer so njegove prve in poslednje misli na B. . . rad opravlja druge navadne molitve in se spominja svojega B. . . rad hodi v hišo božjo, kjer se njegov duh vzdiguje . . . rad se pri svojem delu spominja Boga in zvesto vse opravlja . . . rad se spominja v skušnjavah in . . . na B., ki vse vidi . . . rad spominja se v nadlogah na B., ki mu vse to pošilja . . . tako dela, kdor B. prav ljubi.

S k l e p. Bog nas je stvaril, da hodimo po koncu in gledamo milo nebo, kjer stanuje naš ljubi Bog in oče. O le radi povzdiguje svoje oči proti nebesom; tje nas bo vzel po smerti večni B., če ga prav ljubimo po njegovi volji in zapovedi. Ljubimo ga po keršansko: Njemu naj bije naše serce — Njemu na čest naj dela naša duša — Njemu naj veljajo vse naše misli! Amen.

18. Pobinkoštna nedelja.

Velika sila — roka mila.

V v o d. V svojem 30. letu je začel J. učiti, hodil po svoji domovini, pa najrajši bival v mestu Kafarnaum v prelepi dolini poleg gal. morja. Tam ga tudi danes vidimo; tam uči, čudeže dela in pomaga v veliki sili. Sila je bila res velika. Mertvouden mož ni mogel sam na nogah stati, štiri možjé ga zanešo in postavijo pred J. in čudno ga on ozdravi. Velika je bila sila, pa tudi blizo roka mila. Zatorej govorim danes od božje pomoči.

R a z l a g a. Slišal je bolnik, kako J. bolnike ozdravlja; prosi dobre ljudi, naj ga nesejo . . . pri pravem možu je bolnik iskal pomoči in tudi našel.

1. Iščimo pomoči pri Bogu tudi mi. Tudi pri nas je včasih sila velika, ne vidimo pomoči nikjer, ljudje nočejo ali ne morejo pomagati... Bog je vsemogočen, ki... neskončno dober in usmiljen, ki... je neskončno zvest v svojih obljubah, ki je zastavil svojo besedo.

2. Iščimo pomoči pri Bogu s terdnim zaupanjem. „Ko je vidil J. njih vero“... verovali ali zaupali so na J., da more in hoče pomagati... Tako tudi mi v hudi sili... Bog vselej hoče in more... včasih pa odlaša, da naše zaupanje in ljubezen skuša, — da nam našo slabost prav živo pred oči postavlja, — da nas pokori za naše grehe na tem svetu, da se božja pomoč tem očitnejši in lepši prikaže... Včasih pa nam svojo pomoč odreče, ker prav ne prosimo, ali pa ker prosimo kaj škodljivega. Zaupajmo vselej...

3. Iščimo pomoči pri Bogu posebno v dušnih potrebah. J. najpred pravi: „Odpuščeni so ti tvoji grehi“ — še le potem je rekel: „Vstani, vzemi... najpred mu je ozdravil dušo, po tem... in tako nam je pokazal, za kaj najpred... Pa koliko jih je, ki ne mislijo pomoči iskati zavoljo svojih grehov. Ko so bolni... nesrečni... stiskani... tedaj zdihujejo in iščejo... kedar pa duša boleha... dolgo... težko... nevarno... to jih malo mara. Ne tako ljubi moji! kaj pomaga človeku, da si celi svet... najpred skerbimo za dušo in iščimo zanjo pomoči!

S k l e p. Kristjani ste in veste, kje pomoči iskati. Da! iščite jo pri Bogu — z zaupanjem — posebno v dušnih potrebah! Gotovo ste že skusili božjo pomoč — Bog vam je že večkrat pomagal. Bodite mu tudi hvaležni. „Množice so stermele in častile Boga... obračajte božjo pomoč v božjo čast in varujte se greha! Amen.

Novičar.

* Iz Celovca. (Nemški časopis v Ljubljani.) Kar o tem novem časniku „Slovenski Glasnik“ na strani 259 piše, poterdujemo od besede do besede tudi mi in le samo to še pristavljamo, da so ravno teh misel vsi slovenski rodoljubi na K roškem. Čemu nemški časopis za Slovence? Čemu „Blatt aus Krain“ za Slovence le samo na Kranjskem? Za božjo voljo le tega ne, — dajte nam **slovenski** časnik!

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Č. g. Ujic Ant. je dobil kuracijo Golšovo. Za provizorja prideta: č. g. Šerbicec Matevž v Šent-Jurje pri Celovcu in č. g. Škerbinc Jož. za začasnega kanonika v Velikovec. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Eichholzer Albert za kaplana k mestni glavni fari v Celovcu, — Sever Lovre za kaplana v Šent-Jakob v zgornjem Rožu, — Ledvinko Alojz v Šent-Mihel blizo Pliberka, — Dragatin Janez v Šent-Andraš, — Leder Janez k D. Mariji pri Fari, — Wilhelmer Adam v Šent-Urban, — Selnik Luka k Šent-Walburgi, — Zablatnik Janez v Šent-Štefan na Zili, — Kulnik Tom. v Cajnče, — Wucela Ant. v terg Grebinj, — Šac Alojz v Šent-Štefan pri Trušnjah, — Travn Juri v Otmanje, — Eržnik Janez v Podkernos, — Lipic Franc v Šent-Mihel pri Wolfsbergu, — Ploner And. na Muto, — Novoposvečenci grejo za čč. gg. kaplane: Ambrož Matija v Černo, — Fric Jožef v doljni Dravberg, — Podlipnik Janez v Tinje, — Thalhammer Dominik v Wolfsberg, — Unterkreuter Leop. na Goro (Berg).

Ljubljanska škofija.

Prečast. gospod korar Pogačar Janez postal je stoljni dekan. Č. g. Vartol Peter je dobil duhovnijo Hinah. Č. g. Kožuh Matevž je postal mestni fajmošter in dekan v Kočevji. Č. g. Toman J. pride k sv. Petru v Ljubljano. Č. g. Jeriha Matija je postal nunski spovednik v Loki, in na njegovo mesto pride č. g. Böhm Ign., dozdej v počitku. Č. g. Vomberger Bl. se je zavolj bolehnosti odpovedal lokaliji sv. Trojice. — Umerl je č. g. Pogačar Lovre, duhoven v pokoju. R. I. P.!

Lavantinska škofija.

Č. g. Glavnik And. postal je fajmošter v Šent-Janži na Dravskem polji, — č. g. Štuhec Juri pa namestnik v Polensaku, — č. g. Pihler Sim. je prišel za kaplana v Šent-Rupert poleg Laškega, — č. g. Košir Jan., novoposv., pa v Svičino. — Č. g. Bračko Fr., fajmošter v Šent-Janži na Dravskem polji in č. g. Mukič Štefan, kurat pri sv. Lenartu pri veliki Nedelji, sta stopila v pokoj. — Umerli so č. g. Jaklevič Jan., fajmošter v pokoju. R. I. P.!